

Jernucelj.

3.

a se človek nazadnje potolaži in pomiri in si prigovarja, da ni tako hudo... Saj, če treh zvonov ni, sta pa dva. In dvoje je vendar še več ko eno! Hahaha!

Kako sta rastla zdaj Zefa in Franceljček! Zlasti Franceljček. Teknil mu je posebno kruh, ki si ga je zdaj lahko privoščil tudi v imenu Tone, ker je ni bilo. Lica so se mu rdečila in mu šla narazen še dolj v spodnjem obrazu, da ga je kar zalivalo. Bil je že skoraj okoren in je težko sopel in zaostajal za Zefo, ko sta hodila od hiše do hiše. Toda poleg je hotel biti vedno. In če je bila boljša hiša, se je tembolj s težavo ločil od nje; če je bilo pa slabše, je tembolj silil naprej. Kadar so bili pri Zavrátarju dobri žganci, je pošepnil Zefi:

»Zefa, ostaniva še en dan!«

Zefa je vprašala: »Zakaj?«

»Zato, ker so žganci.«

In sta ostala še en dan. —

Ko pa pri Blažutu potem niso bili žganci, ampak le sok, je drugi dan tiščal v Zefo:

»Zefa, pojdiva h Kosmu!«

»Zakaj?«

»Zato, ker so tam klali.«

In tako sta šla h Kosmu, kjer so klali. Tam sta čakala na očeta kar tri dni, to je en dan več ko po navadi. Sevè: pri klobasah! Ah! Franceljček! Ta fant debeli!

Tako se je počasi pozabilo. Saj je Franceljček doraščal in bil v obraz vedno bolj podoben nekdanji Toni. Hahaha! Tako sta bila zdaj Tona in Franceljček samo eden. In enega se ljudje ne naveličajo tako hitro, kot bi se dveh.

Spet se je Jernucelj smejal in je natezal usta preko kočnika. Rekel bi, da je bil kakor kdaj poprej. Le, ako si ga prav dobro opazoval, si mogel zapaziti, da mu smeh preide hitreje ko kdaj poprej. In tisti »hahaha« tudi ni bil več tako mehak kakor njega dni.

No, pa ljudje ne ogledujejo takih stvari tako natanko. Zato tudi niso zapazili izpremembe na Jernucelju in so rekli:

»Jernucelj je spet vesel, kot je bil. In svoja dva ima zdaj toliko rajši, ker sta samo dva.«

Šival je tiste dni v Žobejevem mlinu. V Žobejevem mlinu pa imajo veliko otrók. Nekateri so nekoliko večji ko Franceljček, drugi pa nekoliko manjši. Ker je bilo pomladi, in so ljudje že delali na polju, je šla Zefa tudi na njivo in je pomagala. Franceljček je pa skakal z Žobejevimi otroki ob potoku, kjer so rastle po bregovih kalužnice z rumenimi cve-

tovi. Te cvetove so otroci trgali in jih metali v strugo. Tam daleč kje gori si vrgel cvet v vodo, in voda ga je nesla kakor ladjico navzdol — dokler ga ni prijel vrtinec doli ob »grabljah«. In le redko se je zgodilo, da bi bila katera ladjica smuknila brez ovir mimo dveh klinov; navadno se je zadela in — potegnilo jo je v globino. Če se pa ni, potem so otroci zagnali vpitje in občudovanje tistemu, čigar ladjica je imela tako srečo.

Pa ravno Franceljček je imel srečo, da je pripravil svojo ladjico že drugič in tretjič neovirano skozi kline. To mu je bilo v tako veselje, da je postal naposled objesten in je kar grabil cvetove in jih metal v vodo in se hvalil, da bo spet — pa da bo spet!

Pri tem je pa malo pazil na breg, ki je bil ponekod strm in razmočen. In tako mu je nekje zmanjkalo stopinje in je zdrknil v strugo. Spomladi so pa ob Žobejevem mlinu vode precej globoke in deroče — — —

Otroci so zavpili in drlí domov. Na klic so pritekli ljudje s polja, Jernucelj pa iz hiše. Jernucelj — bos, golorok in brez klobuka: ták je bil takrat.

»Kje? Kje?«

Migal je z ustnicami in ni mogel spraviti iz sebe različne besede.

Ljudje so tekali ob strugi gor in dol in vsi zmešani izpraševali drug drugega in se zaletavali drug v drugega... Potem šele je nekdo zapazil, da doli pri »grabljah« voda čudno vre in se kopiči... Nekaj se je potapljalo tam ven in noter. Enkrat je prišlo na površje kakor roka, enkrat kakor noga, enkrat kakor glava...

»Franceljček!«

Jernucelj je zavpil in planil v vodo. Ujel je fanta, prižel ga nase in splezal ž njim na breg. Toda takoj se je vedelo, da ne bo dobro. Glava se je Franceljčku majala na vratu, in roke so bingljale navzdol. Oči pa kar ni hotel odpreti, četudi so ga klicali in tresli ter jokali nad njim. Nazadnje ga je Jernucelj — bos in golorok kakor je bil — odnesel domov. Ko ga je nesel skozi vas mimo Zrimca, je zatulil in kolena so se mu pošibila, da so ljudje mislili, zdajzdaj se bo zgrudil. Zgrudil se pa ni. Toda — težko breme je bilo to. To je bil drugi!

4.

Po tistem smo mislili, da ga ne bo več — namreč Jernucelja — k Žobeju. Stroj je molčal v kotu pri oknu. Na njem je bilo še blago, zataknjeno v bodáč, kakor ga je bil pustil Jernucelj tisti hip, ko so bili otroci zavpili o Franceljčku. Na klopi je še ležal vatel in kreda in gladilnik in škarje. Blago prav tako. Nekateri kosi so bili urezani, drugi še nedotaknjeni. Na klinu je visel Jernuceljev klobuk in kamizola; pod klopjo pa ležale coklje. Le njega — Jernucelja — ni bilo od nikoder.

Dokler niso pokopali Franceljčka, se je zdržal in ni poskusil kapljice. Ko je pa prišel od pogreba, ga je premagalo pred Zrimcem... Pred vrati — so pravili — je še obstal, preden je pritisnil na kljuko in zajokal in se zvil sam vase v bolečini. Potem si je šel z roko preko čela, kot bi si hotel dati poguma, in je vstopil. Da bi ga ne bilo pred gosti sram meh-kobe, se je zasmejal široko v Zrimca in rekel:

»Ti Zrimec, ali veš, kaj pomeni to: Bom, bom, bom —? Nič ne veš, ko nimaš otrok. Ali jaz —! Bom, bom, bom... To se pravi, da je zdaj samo eden!«

Zrimec ga je razumel, in drugi tudi. In Zrimec je šel in postavil predenj merico.

»Hahaha!« se je zasmejal Jernucelj in jo nagnil, da izpije.

V tistem je pa vstopila njegova Zefa. Vsi so umolknili. Zefa je bila v zadregi. Za hip je obstala v vratih, potem pa stopila med ljudmi prav do očeta in ga prijela za roke:

»Oče, zdaj pa pojdiva. Od Žobeja so prišli, da pridite šivat.«

»Od Žobeja so prišli?«

Ko se je spomnil Jernucelj Žobeja, mu je prišlo v spomin vse, kako in kaj je bilo ob Žobejevem mlinu. In ga je zviló, da je sedel na stol in se prijel za glavo.

»Oče, kar pojdiva!«

Vstal je in se dal voljno odpeljati. In vsi v hiši, tudi Zrimec, so molčali.

V vratih se je obrnil in rekel proti Zrimcu:

»Ti Zrimec — ali sem plačal? Povej!«

»Plačal!« je pritrdil Zrimec.

In tudi drugi so prikimali: »Plačal!«

Potem ga je Zefa peljala naravnost k Žobeju. Opotekal se je, pa ni bil pijan. Ob cesti je sédel na kamen in naslonil komolec na koleno in obraz v dlani in je težko dihal. Nazadnje je vstal in je rekel:

»Zefa, tako sem premislil, da te bom izučil v šivanju. Nekaj te bom naučil jaz, nekaj ti bo pa pokazala Remškova iz grape. In potem bova pisala stricu v Ameriki, da bo poslal, da si boš kupila stroj. In boš z menoj hodila in boš šivala: ti za ženske, jaz za moške. In boš pazila name, kakor angel varuh na človeka. Hahaha!«

Hotel je zategniti usta preko kočnika, pa ni šlo niti do polovice. Zakaj ta njegov otrok — Zefa — se je bila sključila pred njim v dve gubi, kar je zapazil šele zdaj. Roko si je tiščala na usta in med prsti ji je sililo na dan kakor nekaj rdečega... Kri! — Za vsem tem pa njen suhi in bleđi obraz! Obraz, ki je bil — četudi še mlad — v tem trenutku podoben obrazu rajnke Marjete — Bog ji daj dobro na onem svetu! — in ki je bila umrla za sušico.

»Kaj ti je, Zefa?« je kliknil oče in ji odtrgal roko od ust. Za prsti se ji je potegnila rdeča sluzá... In še bolj grozna bi bila, da si ni hitro z drugo roko poiskala robca in si obrisala krvavo sled z ustnic...

»Peče me. Tu notri.«

Pokazala je na prsi. Seveda! Saj je rajnko Marjeto tudi tako. O ti moj Bog, ali se mar prijema rjá že tudi tega velikega bom, bom, bom? In ravno je mislil Jernucelj, da bo šivala in da mu bo kakor za angela varuha... Hahaha!

Pri Žobeju so se čudili, kako se more Jernucelj smejati in veselo govoriti, ko pride pravzaprav od pogreba. Seveda, ker niso vedeli, kako mu je znotraj. Znotraj —!

(Konec.)

